

er Sager, som have havt en modsat Gang; det kommer meget an paa, hvorledes Commissionerne ere sammensatte.

Hage: Jeg troer ikke, at der er stor Udfigt til, at den ærede Minister vil følge det Raad, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) gav. Den ærede Minister taler igjen om alle de Overveielser og Undersøgelser, som en saadan Lov vilde udfordre; det, jeg er overbevist om, det er, at, hvor man vil Frihed i en Handel, uden at forlange Statsindtægter af en saadan Handel, der er en Lov i saa Henseende uhyre simpel og udfordre kun meget faa Paragrapher, jo færre jo bedre. Det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgfreds fik nogen Skæf i Blodet i Anledning af den Directeur, som jeg vilde sende op til Færverne; jeg tager ham med største Fornøielse tilbage, saameget mere, som det aldeles ikke var min Hensigt; jeg tænkte kun paa, at der i Directionen maatte findes Kræfter til, naar det behøvedes, at føre nærmere Tilsyn med den Handel, der paa en saa usædvanlig Maade skal træde istedetfor den kongelige Cnehandel; men dette er for mig et meget vigtigt Punkt, og det glæder mig, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds idetmindste deeltvis gif ind paa Sagen. Naar han erindrer, at Handelen for Diebliffet har liggende ovre paa Færverne et ikke ubetydeligt Vareoplag, og at den nu til Foraaret sender det aarlige Kornkvantum, som antages at Verne behøve, derop, saa synes det mig at være en meget simpel og rimelig Veie at gaae, at vi i Lovet af næste Aar bestemme, at Handelen ikke skal drives som kongelig Cnehandel, men som Frihandel. Vi affrækte ikke derved dem, der maatte tænke paa en Handel paa Færverne; jeg troer tværtimod, at det vil lette Handelen derved, at de ville finde mange Støtter i deres Forsøg, naar de endnu træffe en Forretning igang. Man kunde ogsaa paalægge den kongelige Handel, at, forsaavidt Fremmede vilde have Dplag i den kongelige Handels Pakhuse, og der sandtes Rum dertil, saa skulde den være forpligtet til at modtage fremmede Kjøbmandsvarer for en rimelig Pakhusleie. Paa denne Maade vilde man ikke

udsætte Færverne for en kort Tid — thi for en lang Tid synes der ikke at være Fare — for at mangle Kornvarer og saadanne Ting, som de ere vant til at faae herfra. Selv om dette var forbundet med et Tab for Statskassen, saa var det Noget, som Statskassen har været vant til; jeg vil blot minde Thinget om, at i 1790 udkom en Lov, som begyndte med at sige: at, da Kongen ikke kunde udholde alle de Tab, der ere forbundne med den særseffe Handel, og da den heller ikke er til Fordeel for nogen af hans Undersaatter, hverken paa Færverne eller i Danmark, saa vil han af med den, men endnu i 5 Aar vil han underkaste sig den Ubehagelighed at drive Handelen for at lette Overgangen; — og derved blev det. Jeg anfører det kun som Beviis paa, at vi ikke maae være saa nøieseende, om vi ogsaa skulde lade Noget gaae tabt ved at faae denne Handel bragt over fra bunden til fri. Der er anket over Lagthingets Betænkning; mig forekommer den at være meget respectabel, og det undrer mig næsten, at vi fra Lande som Færverne og Island saa ofte faae fornøstige Betænkninger, især naar man erindrer, at det dog i Grunden er en bitter Ironie, at man har givet dem politiske Rettigheder, medens man lod dem forblive i den bundne Tilstand, hvori de endnu den Dag idag staae. Jeg troer heller ikke, at Lagthinget i Henseende til det Kløge i Betænkningen staaer tilbage for den forrige Indenrigsministers Lovforslag om denne Handel; tværtimod de Forandringer, Lagthinget foreslaaer, ere fornøstigere og bedre end den forrige Ministers.

N. Winther: Det var blot et Par personlige Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at anføre i Anledning af, hvad den ærede Indenrigsminister yttrede. Han sagde saaledes, at jeg havde yttret, at et af mine Forslag var taabeligt. Det er imidlertid en fuldkommen Misforstaaelse; jeg yttrede kun, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (A. Hage) havde karakteriseret et af Lagthingets Forslag som taabeligt; men jeg søgte tværtimod at gjendrive en saadan Karakterisation. Den ærede Minister bemærkede fremdeles, at det var tvivlsomt, hvorvidt man kunde søge de rette Sagkyndige her i Thinget;